

A woman with her hair in an updo, wearing a blue off-the-shoulder dress with ruffles and a necklace, is seen from behind. She is sitting at a desk, holding a quill pen over an open book. To her left is a window with a view of green foliage and purple flowers. The scene is lit with warm, golden light.

*Dokoušení
Henrietty
Cynsterové*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Pokušení

Henrietty Cynsterové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.harpercollins.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Pokušení Henrietty Cynsterové – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Dokúšení
Henrietty
Cynsterové*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Dokoušení
Henrietty
Cynsterové*

Český název: Pokušení Henrietty Cynsterové
Název anglického originálu: And Then She Fell
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2013
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Jiří Chodil

© 2013 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S. A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3309-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3310-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3311-8 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Názvy knih jsou nevypočitatelné záležitosti – někdy mi ten správný skočí do hlavy, ještě než se pustím do psaní, a jindy je ten proces hledání vhodných slov, která by „seděla“, bolestivý jako trhání zubu. Obvykle si lámou hlavu spolu se svou agentkou a redaktorkou, přehazujeme si mezi sebou návrhy, až něco cinkne a my zvoláme „Heuréka!“ Ale když došlo na knihu o Henriettě, můj jednapadesátý román, ocitly jsme v koncích. Ano, nějaké názvy jsme měly, ale žádný nebyl to pravé. A tak jsme se rozhodly obrátit se na čtenářky a požádat je o návrhy názvů pro Henriettin i Maryin příběh. Z nich jsme pak vybraly pěťici pro každý a nechaly čtenářky rozhodnout, který se jim zamlouvá nejvíc. Mám tedy to potěšení ocenit Joyce Marii Verellenovou za její úžasný nápad na titul této knihy: *And Then She Fell*. Děkuji vám, Joyce – kápala jste do noty nejenom mně, ale i většině mých čtenářek.

1. KAPITOLA

Duben 1837, Londýn

Nastal čas obléknout se na večer, z něhož se jistě vyklube úmorná záležitost. Henrietta Cynsterová stoupala do schodů v domě svých rodičů na Upper Brook Street a v duchu si znovu procházela zprávy, které bude muset sdělit přítelkyni Melindě Wentworthové, až se spolu setkají na plesu lady Montagueové.

Henrietta si povzdechla. Došla ke dveřím ložnice, otevřela je a na prahu se zarazila. Spatřila svou mladší sestru Mary, probírající se šperkovnicí na prádelníku.

Mary na Henriettu jen zamrkala a dál se nevzrušeně probírala změtí řetízků, náušnic, broží a korálků.

Henrietta zaznamenala pohyb u šatníku vedle postele. Služka Hannah z něj právě vytahovala temně modrou plesovou róbu a přitom vysílala nesouhlasné pohledy do útlých Maryiných zad.

Henrietta vešla dovnitř a zavřela dveře. I Mary byla ještě pořád v denních šatech, dosud se nepřevlékla. Henrietta zvědavě studovala její zaujatý výraz. Mladší sestra, benjamínek rodiny, dovedla být umíněná jako teriér, pokud jí o něco šlo. „Co tam hledáš?“

Mary po ní střítila netrpělivým pohledem. Zavřela přihrádku a natáhla se po další, nejspodnější z celé klenotnice. „Hledám – á, tady to je!“ Sáhla dovnitř a vítězně se rozzářila, roztáhla svůj úlovek mezi prsty obou rukou. „Tohle jsem hledala.“

Henrietta pohlédla na řetízek z jemných zlatých oček a leštěných ametystových korálek, z něž visel fasetový růženín. Pak si všimla, že se Mary tváří spokojeně jako generál, který se právě dozvěděl, že jeho vojáci dobyli významnou nepřátelskou pozici. Přezíravě máchla rukou. „Nijak mi to neposloužilo. Klidně si to vezmi.“

Maryiny pronikavé modré oči zajely k Henriettině tváři. „Nehledala jsem to pro sebe.“ Zvedla náhrdelník. „Musíš to nosit *ty*.“

Náhrdelník věnovala dívkám rodu Cynsterů Paní, skotská bohyně. Svým kouzlem měl nositelce pomoci najít pravého hrdinu, muže, po jehož boku prožije zbytek života v manželské blaženosti. Praktická Henrietta takovým věcem jednoduše nevěřila.

Ve své pragmatičnosti považovala za nerozum předpokládat, že všech sedm Cynsterových žen její generace najde lásku a štěstí v náruči pravých hrdinů. Dá se čekat, že přinejmenším jedna z nich se ničeho takového nedočká. A v tom případě bude tou z děvčat Cynsterových, již je souzeno umřít jako stará panna, nejspíš ona.

A protože byly s Mary jediné dvě dosud neprovdané ženy v rodině, vypadalo to, že se jí to očekávání splní. Dosáhla už devětadvaceti let a dosud ani vzdáleně neuvažovala o tom, že by se provdala za některého džentlmena. A naopak, nikdo se zdravým rozumem si neměl představit, že by dvaadvacetiletá Mary, houževnatá, odhodlaná a neochvějně rozhodnutá zařídít si budoucnost, nedosáhla svého jasně stanoveného cíle – nalezení partnera a svatby.

Henrietta si stáhla šál z ramen a zavrtěla hlavou. „Říkala jsem ti, že to u mě nefungovalo. S mým požehnáním si ho klidně vezmi. O to ti přeje jde, ne? Chceš s ním objevit svého hrdinu?“

„Ano, přesně tak.“ Maryina tvář ztvrdla. „Ale nemůžu si ho jenom tak vzít. Tak to nefunguje. Musíš ho nosit *ty* a najít *svého* hrdinu a teprve pak mi ho dáš, stejně jako když ho před tebou nosila Angelica a když ho Eliza dala Angelice a Heather Elize – v den svého zasnubního plesu.“

Henrietta se potočila, aby odložila šál na židli, a přitom zatajila úsměv – úsměv vyzrálejší, dospělejší sestry nad dychtivou vírou mladého děvčete. „Podle mě to není tak přesně stanoveno. A možná to ani neplatí pro nás pro všechny.“

„Ale ano.“ V Maryině hlase zaznívala neochvějná jistota. Sotva se k ní Henrietta zase obrátila, pokračovala: „Ptala jsem se Catriony a ta zase Paní, je to přece její kouzlo. A Paní se prý vyjádřila jasně. Náhrdelník musí postupovat od jedné ke druhé ve stanoveném pořadí. To znamená, že by u mě nefungoval, pokud by dřív neposloužil tobě a nedošlo k tvému zasnubnímu plesu. Takže!“ Mary se nadechla a s umíněně zaťatými zuby podala náhrdelník Henriettě. „Musíš ho nosit. Odteď až do té doby, než najdeš svého hrdinu – a modli se k Paní a ke všem bohům, aby to bylo brzo.“

Henrietta se maličko zamračila, natáhla se a neochotně převzala náhrdelník z Maryiných prstů. Odmítnout ho... to zkrátka nepřicházelo v úvahu. Henrietta sice byla starší, vyspělejší, společensky zkušenější, skoro o hlavu vyšší a rozhodně žádná slabošská slečinka, ale celý klan Cynsterů věděl, že upírat Mary něco, co si zamanca, je holá pošetilost. A v případě, kdy mohla svou věc podpořit nějakým logickým argumentem, to platilo dvojnásob.

Henrietta si nechala proklouznout očka řetízku skrz prsty a znovu se zadívala Mary do tváře. „Proč chceš ten

náhrdelník tak dychtivě zrovna teď? Víš, že ho mám od Angeličina zasnubního plesu, a to už je skoro osm let.“

„Přesně tak.“ Mary útočně přimhouřila oči. „Měla jsi osm let na to, abys ho nosila a našla si hrdinu. A ty ho odložíš do šperkovnice a necháš ho být! Dokud jsem byla ve škole, nevadilo mi to. A pak, když jsem vstoupila do společnosti, jsem se chtěla nejdřív poohlédnout sama, takže mi nevadilo, že náhrdelník nenosíš. Ale teď je mi dvaadvacet a jsem zralá na další krok. Chci si už najít svého hrdinu, vdát se a vybudovat si vlastní domácnost a všechno, co se pojí s manželstvím. Nechci dalších sedm let nebo ještě víc otálet jako ty, a to znamená,“ Mary bodla prstem do náhrdelníku, „že ho teď musíš nosit, najít si muže a předat ten šperk mně. Teprve až ho budu mít, můžu se v životě pohnout dál.“

Někdo by se s tím možná spokojil, ale Henrietta svou malou sestřičku moc dobře znala. „A...?“

Mary čelila jejímu pohledu, klidně a neústupně si ji měřila pronikavými chrpově modrými očima.

Henrietta naklonila hlavu, povytáhla obočí a čekala...

„No dobře!“ Mary se vzdala a rozhodila rukama. „A myslím si, že jsem objevila dokonalého muže, ale potřebuju náhrdelník, abych si byla jistá. Ten šperk se ke mně musí dostat, zaúčinkovat a pak přejít k Lucille. Takže to vypadá, že si na něj musím počkat, než se rozhodnu. A... no... připadalo by mi jako pokoušení osudu a Paní, kdybych se rozhodla *předtím*, než náhrdelník dostanu. A musím ho získat náležitou cestou.“ Maryina tvář ztvrdla, očima se vpíjela do Henriettiných. „A to znamená, že ho musíš nosit nejdřív *ty* a najít si manžela.“

Henrietta shlédla na náhrdelník, na nevinný řetízek ovinutý kolem ruky. A povzdechla si. „Dobře. Dneska večer si ho vezmu.“

Mary radostně zavýskla.

Henrietta ji zarazila zdviženou rukou. „Ale nečekám, že to u mě vyjde, takže moc nedoufej.“

Mary se zasmála a vlepila Henriettě na tvář rychlý polibek. „Jenom ho nos, sestřičko, víc po tobě nechci. A pokud se týče toho, jestli to vyjde,“ Mary se s rozzářenými očima obrátila ke dveřím, „v tom se spolehnou na Paní.“

Henrietta s úsměvem zavrtěla hlavou.

Mary se u dveří zastavila. „Půjdeš se mnou a s máti dneska k lady Hammondové?“

„Ne – čekají mě u lady Montagueové.“ Vzhledem ke svému věku často navštěvovala jiné akce než ty, na něž matka doprovázela Mary. „Dobře se bav.“

„To budu. Uvidíme se zítra.“ Mary jí mávla, vyšla ze dveří a zavřela je za sebou.

Henrietta se s úsměvem a s náhrdelníkem v ruce obrátila a zjistila, že Hannah uložila nové šaty zpátky do skříně a místo nich vytáhla róbu z purpurového hedvábí.

Počkala si, až se Hannah odvrátí od prádelníku, v ruce hedvábný purpurový a zlatý šál, a povytáhla obočí.

Hannah si to gesto vyložila správně. Prohlásila: „Tma- vě modrá by se nehodila, slečno, pokud si berete tohle.“ S rozzářenými očima pokynula k náhrdelníku. „A chceme přece, abyste vypadala co nejlíp, když už se vydáváte hledat svého hrdinu.“

Henrietta si v duchu povzdechla.

O dvě hodiny později se Henrietta v plesovém sále lady Montagueové připojila k panu a paní Wentworthovým. Přivítali se a pak společně sledovali, jak jejich dcera Melinda tančí čtverylku.

Melindiným partnerem byl ctěný pan James Glossup.

Henriettu sem přivedly právě důvody, pro něž se James dvořil Melindě. Přistihla se, jak si ho prohlíží, vstřebává všechno, co se dá vyvodit z jeho vzhledu a zkušenosti v tanci, a uvažuje – stejně jako posledních pár dní –, proč si při své očividné přitažlivosti a schopnostem hledá nevěstu právě takto.

Paní Wentworthová, malá a příjemně oblá dámička v hnědém bombasinu si povzddechla. „Taková škoda! Jsou *tuze* hezký pár.“

„Ale, ale.“ Pan Wentworth, spořádaný, konzervativně oděný džentlmen, poplácal manželku po ruce, položené na jeho rukávu. „Ani se nenaděje a budou se kolem ní točit další fešáci. A když už si Mellie chce najít džentlmena, který ji bude milovat... no, jsem vděčný slečně Cynsterové, že zjistila, co zjistila.“

Henrietta se pousmála a udržela se, aby nervózně nepřelápla. Neznala Jamese nijak zvlášť dobře, ale byl to nejlepší přítel jejího bratra Simona. James šel Simonovi za mládence na svatbě, když se bratr přede dvěma roky ženil. Pak se její a Jamesova cesta zkřížily při několika rodinných událostech, ale kromě toho spojení se Simonem neměla důvod si ho blíže všímat.

Dokud se nezačal věnovat Melindě natolik, že se dala čekat žádost o ruku. V tu chvíli se Melinda se souhlasem svých rodičů obrátila na Henriettu, zda by, jak to formulovali, „neobjasnila Jamesovy záměry“.

Henrietta už brzy po dvacítce objevila své poslání – pomáhat mladým dámám z nejvyšší společnosti hledat odpověď na nejzávažnější otázku, kterou si klade každá žena o svém nápadníkovi: Miluje mě, nebo si mě chce vzít pro něco jiného?

Nebylo vždycky snadné na tohle odpovědět a občas se pravdivá odpověď hledala těžce. Ale Henrietta,

narozená v mocném klanu Cynsterů s jeho styky a svazky, už dávno vládla způsoby, jak odhalit skoro všechno.

Nebyla pomlouvačná, málokdy prozradila něco, na co se jí nikdo netázal. Ale vždycky byla pozorná a s neustálou praxí, s roky a získávanými zkušenostmi se její bystrost tříbila víc a víc.

Zatímco matky, matrony a gardedámy vodily své svěřenkyně do společnosti a jednaly jako dohazovačky, Henrietta poskytovala opačnou službu. Ano, někteří rozladění džentlmeni jí přisoudili nálepku „rozvracečka“, ale ženská část vysoké společnosti na ni spoléhala. Pro tu byla osobou, na niž se mladé dámy toužící po lásce obracely, aby jim potvrdila čisté úmysly budoucích snoubenců.

A protože se v posledních letech smýšlení smetánky přiklánělo ke svazkům z lásky, byly Henriettiny postřehy a zkušenosti velice žádané.

Zřejmě právě ty rozsáhlé zkušenosti byly důvodem Henriettina neurčitého hlodání v hlavě, podezření, že *něco* na situaci Jamese Glossupa tak docela nesedí. Ale Melinda ji požádala o radu a Henrietta věděla, že navzdory těm neodbytným, ale nepříjemně nejistým pochybám přítelkyni vyhoví a řekne jí pravdu.

Sledovala Jamese, jak se elegantně otáčí v rytmu hudby, pozorovala jeho široká ramena, vysokou štíhlou postavu, nevýslovnou grácií pohybu, dokonale elegantní odění a módně rozčuchané hnědé vlasy, nefalšovaný úsměv džentlmena, kterým Melindu častoval. Znovu zauvažovala, proč se rozhodl zvolit právě tuto cestu a oženit se jen proto, aby si zajistil peníze, místo aby hledal lásku.

Možná je prostě zbabělec, který se lásky bojí a nechce riskovat. Ale toto vysvětlení se Henriettě nezdálo.

James svého času brousil společností po Simonově boku coby známý lev salonů, ale od léta přede dvěma roky, kdy se přítel oženil, se James stáhl a až do začátku nynější sezony se nedával se v Londýně příliš vidět. Coby jeden z Glossupů z Dorsetshiru a vnuk vikomta Netherfielda by jistě hravě získal srdce mnohé mladé dámy. On se však okamžitě zaměřil na Melindu.

A Melinda patřila k Henriettiným přítelkyním.

Tanec skončil. James se uklonil, Melinda udělala pukrle, obrátila se k rodičům a postřehla, že dorazila Henrietta. Zdvořile a s úsměvem se s Jamesem rozloučila a začala se proplétat davem k nim.

Zatímco se Melinda blížila, nasadila Henrietta bezvýraznou tvář. Přítelkyni však stačilo se na ni jen podívat, pak pohlédnout na matku – a věděla.

Nadšení ji opustilo. „Ach.“ Zastavila se před rodiči, chopila se matčiny ruky a zaměřila se na Henriettu. „Nejsou to dobré zprávy, že?“

Henrietta se ušklíbla. „Nejsou takové, jaké by sis přála slyšet.“

Melinda se ohlédla přes rameno, ale James se už vmísil do davu a nebylo ho vidět. Nadechla se, stiskla matce ruku pevněji a se zvednutou hlavou se obrátila k Henriettě. „Ven s tím.“

Paní Wentworthová se významně zahleděla na ostatní hosty. „Tady není to pravé místo, kde bychom to měli probírat, drahá.“

Melinda se zamračila. „Ale já to musím vědět. Jak bych se na něj do té doby mohla podívat?“

„Možná,“ navrhl pan Wentworth, „bychom se mohli vrátit domů a probrat tu věc v soukromí.“ Obrátil se tázavě na Henriettu. „Pokud můžeme slečnu Cynstеровou požádat o takovou laskavost?“

Henrietta neměla v plánu tak brzy opustit dům Montagueových, ale tváří v tvář třem naléhavým, prosebným obličejům přikývla. „Ano, jistě. Mám tu kočár rodičů. Pojedu za vámi na Hill Street.“

Následovala Wentworthovy, kteří se vydali za lady Montagueovou. Zatímco Melinda a její matka děkovaly hostitelce za příjemný večer, držela se Henrietta zpátky a netečně sledovala dav. Byla v něm jen hrstka lidí, které neznala, které by nedovedla okamžitě zařadit k nějaké rodině a příbuzenství.

Nepřítomně přejížděla pohledem po hlavách, až se zastavila na Jamesi Glossupovi.

Stál na druhé straně sálu a upřeně ji pozoroval.

Wentworthovi se vydali ke dveřím. Henrietta odtrhla pohled od Jamese, usmála se na lady Montagueovou a také se rozloučila, pak se vydala za Wentworthovými.

Říkala si, že se neohlédne, ale neodolala.

James ji pořád sledoval, nyní už podezíravě přimhouřenýma očima. Strohé rysy jeho hezké tváře působily tvrději, výraz skoro zdrsněl.

Henrietta se střetla s jeho pohledem, chvíli mu čelila. Nato se obrátila a vyšla ze sálu.

James Glossup na druhé straně místnosti tiše zaklel.

„Zjistila jsem, že se pan Glossup potřebuje oženit, aby získal další prostředky z dědictví po své pratetě.“ Henrietta, uvelebená v křesle u ohně v salonu sídla Wentworthových na Hill Street, se odmlčela a napila se čaje, který všem vnutila paní domu.

Pan Wentworth, usazený v protějším křesle s dcerou a manželkou na pohovce po levici, se zamračil. „Takže mu nejde o Melliino věno?“

Henrietta odložila šálek na talířek a zavrtěla hlavou. „Ne – má prostředků dost, ale aby dostal zbylé bohatství po prarčetě, musí se oženit. Vyrozuměla jsem, že právě toho chtěla dosáhnout, a tak to zakotvila do své poslední vůle.“

Pan Wentworth si odfrkl. „Zřejmě je to schůdná cesta, jak může stará dáma dostrkat mladíka k oltáři. Ale ne s mou dívenkou.“

„To jistě ne!“ přisvědčila paní Wentworthová. Pak si zřejmě vzpomněla, že v tomto případě záleží nejvíce na Melindině názoru, a obrátila se k dceři. „Tedy... Mellie?“

Melinda se šálkem a talířkem na klíně hleděla do ohně. Zamrkala, podívala se na matku a pak vyslala pohled k Henriettě. „On mě nemiluje, že ne?“

Henrietta se držela čisté pravdy. „To nemůžu posoudit. Můžu ti říct jenom to, co vím.“ Dívala se přítelkyni do očí a dodala tiše: „Takovou věc poznáš mnohem líp než já.“

Melinda pár chvil uvažovala, pak našpulila rty. Zavrtěla hlavou. „Rád mě má, ale ne – nemiluje mě.“ Odmlčela se a dala si dlouhý doušek do té doby nepovšimnutého čaje, načech pokračovala: „Popravdě řečeno, právě proto jsem tě požádala, abys o něm zjistila, co můžeš. Sama jsem z jeho chování vycítila, že je za tím něco jiného než láska...“ Ušklíbla se, mávla rukou a zahleděla se kamsi do prázdna.

Henrietta dopila čaj, vrátila šálek na talířek a odložila obojí na nízký stůl u pohovky. „Měla bych jít. Nic víc k tomu už dodat nemůžu a ty si to chceš jistě promyslet.“

I Melinda odložila šálek a spolu s rodiči se zvedla. „Vyprovodím tě ven.“

„Znovu vám děkuji, že jste Melindě tak dobrou přítelkyní.“ Pan Wentworth poplácal Henriettu po ruce.

Henrietta se rozloučila s manželi Wentworthovými a následovala Melindu do vstupní haly. Jakmile sluha zavřel dveře salonu, pronesla tiše, aby ji slyšela jen přítelkyně: „Je mi vážně líto, že jsem přinesla takové zprávy.“

Melinda se zastavila a obrátila se k ní. Podívala se jí do očí a usmála se, i když jen chabě. „Připouštím, doufala jsem, že mě ujistíš, že se v něm pletu. Ale upřímně řečeno, jsi pro mě požehnání. *Nechci* si vzít muže, který mě nemiluje, a tvá zpráva mi jenom potvrdila vlastní podezření. A za to jsem ti vážně vděčná. Hodně jsi mi ulehčila rozhodování.“

Melinda chytila Henriettu za ramena, dotkla se tváří její tváře, odtáhla se a pokračovala: „Takže ano, den dva budu zasmušilá, ale brzy se vzpamatuju. Uvidíš.“

„To doufám.“ Henrietta jí oplatila úsměv.

„Já to vím.“ S každou uplynulou minutou působila Melinda jistěji. „Pomohla jsi už tolika z nás, bez tebe bychom si neporadily. Zachránila jsi spoustu mladých dam před zklamáním v manželství – upřímně, zasloužíš si nějakou odměnu.“

Henrietta cosi zahučela. „To je nesmysl. Jen mám nadprůměrné zdroje informací.“ Právě teď to nemínila připomínat, ale pravda byla, že v mnohých jiných případech potvrdila vztah založený na lásce.

Nechala si od sluhy položit plášť kolem ramen a otevřít dveře.

Melinda ji vyprovodila na schody a rozechvěla se, když ulicí zavál mrazivý vítr.

Henrietta ji chytila za ruku a stiskla ji. „Vrať se dovnitř. Nastydneš se k smrti – a já mám odvoz hned tady.“ Pokývla na druhou stranu ulice, kde u obrubníku čekal druhý městský kočár rodičů.

„Dobře.“ Melinda opětovala stisk. „Dávej na sebe pozor. Jistě se zas brzy setkáme.“

Henrietta se usmála, počkala, až se přítelkyně vrátí dovnitř a zavře dveře, a vykročila po schodech dolů. Pro sebe se usmívala, uklidněná tím, jak rychle se Melinda vyrovnala se situací.

Nečekala sice, že sama najde lásku, neochvějně ale v takové svazky věřila. Lásku chápala jako jedinou ochranu, která dámě zajistí šťastný a spokojený manželský život –

Vrazil do ní nějaký muž, řítící se rychle po ulici. Zakymácela se.

„Ach!“ Byla by spadla, ale muž se bleskurychle obrátil a chytil ji za ramena, přidržel si ji před sebou a ustálil ji.

Koutkem oka zahlédla stříbrem okovanou hůl v ruce s rukavicí, zaznamenala, že ta rukavice je výtečně šitá z jemné, měkké kůže. Zamrkala a pohlédla muži do tváře, ale měl na sobě plášť s kapucí. Pouliční svítilny ho osvětlovaly zezadu, obličej měl ve stínu.

Viděla jenom špičku jeho brady. Zdálo se, že zaťal zuby.

„Omlouvám se, nevšiml jsem si vás.“ Muž měl hluboký hlas, mluvil úsečně, ale kultivovaně.

Chytila dech a odpověděla: „Ani já vás neviděla.“

Odmlčel se. Vycítila, že si prohlíží její tvář, oči.

„Slečno! Jste v pořádku?“

Zvedla hlavu a ten džentlmen se ohlédl přes rameno. Její pacholek seskočil z kočáru a chystal se jí přispěchat na pomoc.

Zavolala: „To nic, Gibbsi!“ Džentlmen se k ní vrátil pohledem, pustil ji a krátce pokývl. Obrátil se, rychle odkrácel po ulici a ztratil se v narůstající mlze.

Henrietta se nad tím v duchu podivila. Rychle si urovnala sukně a plášť a vykročila k pacholkovi, který stál a čekal, aby jí pomohl do kočáru.

V okamžiku, kdy se za ní zavřely dveře, si povzdechla úlevou a zabořila se do koženého sedadla. Kočár se zhoupł a rozjel, Upper Brook Street byla jen pár minut jízdy.

Uvolnila se, čekala, že ucítí obvyklý nával uspokojení z dalšího úspěšně uzavřeného pátrání. Místo toho se přistihla, že se v duchu soustředí na něco úplně jiného.

Na obrázek Jamese Glossupa, jak stojí v plesovém sále lady Montagueové a soustředěně ji pozoruje. Na jeho výraz, když zaznamenal, že vychází za jeho vyvolenou z místnosti.

Je to Simonův přítel, jistě zná její reputaci.

Ráda by věděla, co si o ní asi teď myslí.

2. KAPITOLA

„*M*áte *vůbec* tušení, co jste sakra provedla?“ Henrietta sebou šklubla a ohlédla se přes rameno – do oduševnělých hnědých očí, které právě teď nebyly oduševnělé ani trochu. Výraz Jamese Glossupa spíš napovídal, že uvažuje o vraždě.

S kamennou tváří a přísně staženými rty pokračoval: „Jistě vás nepřekvapí, že Melinda Wentworthová se se mnou právě rozloučila. V podstatě odmítla mou žádost o ruku dřív, než jsem s ní vyrukoval. Když jsem vás včera večer viděl, jak odcházíte od lady Montagueové hned za Wentworthovými, ani mě tenhle zvrát nepřekvapil – ale musím se vás znovu zeptat, jestli máte *ponětí*, co jste tím svým zásahem způsobila?“

Jeho obviňující i odsuzující tón Henriettu zaboletl. Obrátila se k němu. Matka trvala na tom, že spolu s ní a sestrou musí navštívit večírek lady Campellové, ale tento salon jí pranic nelákal. Většina hostů byla mladší, dívky sotva vstoupivší do společnosti a mladí pánové, kteří nedávno dorazili do města, vše za doprovodu matek. Ale lady Campellová byla matčina blízká přítelkyně, takže Henrietta nejprve svědomitě obešla salon a teprve pak se uchýlila do výklenku pod velkou palmou v květináči. Tam ji objevil James.

Zahnal ji doslova do kouta, nemohla odejít, dokud jí neustoupí z cesty.

Ne, že by ji to obtěžovalo, ale puls se jí zrychlil. Netušila proč.

„Já jen řekla Melindě pravdu – že se potřebujete oženit, abyste získal část svého dědictví.“ Varovně

přimhouřila oči, nemínila přebírat odpovědnost za jeho chyby. „Na to jste ji totiž zapomněl upozornit. Melinda touží po svazku z lásky, ptala se i na ni, ale v tom směru jsem se odmítla vyjádřit. Nechala jsem to na jejím vlastním uvážení. Pokud jste ji nedokázal přesvědčit, že se jí dvoříte na základě citů, nemůžete svalovat vinu na mě.“

Přimhouřil oči. Obvykle připomínaly jemnou čokoládu, nebylo těžké si představit, že by se člověk v té sladkosti utopil... Teď ale vypadaly jako tvrdé acháty. „Jak jsem si myslel – nemáte tušení, jakou spoušť jste způsobila nejenom mně, ale i spoustě jiných.“

Zamrkala a zamračila se. „Jak to myslíte?“

Jako by ji neslyšel. Dál se do ní zabodával pohledem, tvář jako masku zadržovaného vzteku a zoufalství. „Simon se zmínil o tom, že máte ve zvyku zasahovat, plést se lidem do života pro vlastní zábavu.“

Projel jí vztek. „Vy Melindu *nemilujete!*“

„Ne, nemiluji – ale tvrdil jsem snad někdy, že ano?“

Sklonil hlavu, takže se k sobě ocitli blizoučko, dělily je jen centimetry. Mluvil tak úsečně, že ji jeho slova bodala jako šipky, ba i jako oštěpy.

Pátrala mu v očích, v tvrdých, upjatých rysech tváře. Pod nehybnou maskou vřely city, jasně vnímala vztek a zoufalství, ale byla tam i starost, úzkost, neklid a znepokojení. A pod tím vším náznak strachu, ale nebyl to strach o sebe sama. Rozeznala šílenou úzkost o někoho nebo něco, za co cítil odpovědnost. Najednou jako by ztrácela půdu pod nohama. „Co –“

„Nenapadlo vás *někdy*, že se někteří muži mohou nacházet pod tlakem – z důvodů, které nemají s láskou nic společného – a ten tlak jim velí, aby se oženili? Jak si sakra myslíte, že se mají oženit, když se musí potýkat s takovými jako vy, které se pletou do něčeho, do

čeho nemají právo zasahovat?“ Nadechl se a pak tiše, ale ještě prudčeji vychrlil: „Pokud se z té spouště, kterou jste právě způsobila, poučíte, pokud vás přesvědčím, abyste se přestala míchat do cizích věcí, pak to poslouží aspoň něčemu.“

Měřil si ji pohledem, v němž se mísilo znechucení a zklamání. Pomalu ustoupil a chystal se odejít.

Chytila ho za klopou a sevřela prsty.

Ztuhl, shlédł na její ručku na svém kabátě, pak se zvolna vrátil k jejím očím a opovržlivě povytáhl obočí.

Nepustila ho, naopak se mu útočně vpíjela do očí, zpřímá čelila jeho vzteku a zoufalství. „O čem to mluvíte?“ vyštěkla stejně úsečně jako on. Nemínila mu dovolit, aby na ni vychrlil taková nejasná urážlivá očernění a jen tak odkráčel.

Dlouho čelil jejímu pohledu, než jí shlédł na ruku. Vztek ho ani v nejmenším neopustil, ale řekl klidně: „Když už jste se o své vůli zapletla do mých námluv, asi si zasloužíte zjistit celou historku.“ Zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „A plný rozsah problémů, které natropil váš nerozumný zásah.“

Zpoza palmy se ozval výbuch smíchu, oba je upoutal. Shromáždila se tam skupinka mladých a nadšeně si vyměňovala jakási tajemství.

„Ale ne tady.“

Pustila ho a směle mu hleděla do očí. „Kde tedy?“

Přešlápl, rozhlédł se po místnosti a pokývl hlavou doprava. „Tam.“

Vedl ji ze salonu postranní síní a chodbou. Následovala ho, šla rychle, postupovala hned za jeho pravým ramenem.

Překvapilo ji, že se náhrdelník – ametystové perly a zvláště růženínový přívěsek visící hned nad

výstřihem – podivně rozehrál. Mary samozřejmě hlídala, aby ho nosila, a Henrietta měla podezření, že mladší sestra ovlivňuje i Hannah. Služka zkontrolovala všechny její šaty, až objevila to, co měla Henrietta teď na sobě – dobře padnoucí robu z bledého perleťové stříbrného hedvábí se srdíčkovým výstřihem – vhodný rámeček pro ten zatracený náhrdelník. Široké sukně šatů jí vířily kolem nohou, jak následovala Jamese do další chodby.

Konečně se zastavil u jedné dveří, položil si prst na rty, otočil knoflíkem a tiše otevřel. Pokoj za nimi byla pracovna jeho lordstva. Na stole svítila lampa, ale jen tlumenně. Oba nahlédli dovnitř, zapátrali, ale pokoj byl prázdný.

James uvedl Henriettu dovnitř, vešel za ní a zavřel dveře.

Nepřekvapilo ho, když se vydala přímo za stůl a usadila se. Obrátila se v mohutném otočném polstrovaném křesle k němu. Vykročil ke krbu nalevo od stolu a pak začal neklidně přecházet sem tam. Neměl náladu na vysedávání, nejráději by křičel a klel, ale pod kypícím vztekem se vzdouvala nepříjemná vlna bezmoci. Co má teď kčertu dělat?

A proč vlastně ztrácí ubývající čas nějakým vysvětlováním Henriettě Cynsterové, Simonově mladší sestře?

To namouduši netušil, ale něco na jejím zásahu ho řálo do živého. Její čin považoval za porušení důvěry – ba co víc, za nelояálnost. Od sestry svého nejlepšího přítele by to nečekal. Možná ji zvlášť dobře neznal, ale ona jistě věděla, co je za člověka, že vyznává stejné krédo jako bratr. Rozčililo ho a rozladilo, že ho nejspíš považuje za podvodníka. Že si myslí, že by Melindě lhal, nebo se přinejmenším snažil věšet jí bulíky na nos, že by nejednal čestně. Jenže Melinda ho zavrhla dřív, než dostal příležitost svou situaci vysvětlit.

„Takže.“ Henrietta se na něj zadívala modrošedýma očima. „Čemu z toho všeho nerozumím? Jak zní ta vaše ‚celá historka?‘“

Okamžik se jí díval do očí, pak spustil, aniž by se zastavil: „Moje prateta, jak zjevně víte, zemřela před necelým rokem, konkrétně loni prvního června. Byl jsem její oblíbenec a chtěla zajistit, abych se oženil. To měla odjakživa v plánu a snažila se o to víc než deset let. Když poznala, že umírá, odkázala mi v poslední vůli své panství – dům na venkově, okolní pozemky a různé statky ve Wiltshiru, k tomu velký dům v Londýně, ve výborném stavu a se služebnictvem. Zanechala mi také příjem na údržbu, ale jen na rok. Abych získal další prostředky nutné k udržování domů, statků a všeho ostatního,“ odmlčel se a podíval se na Henriettu, „vymínila si má drahá prateta, že se musím do roka od její smrti oženit. To znamená do prvního června letošního roku.“

Henrietta zamrkala a zapátrala mu ve tváři. „Co se stane, když to neuděláte?“

„Panství, domy, statky a všechno ostatní mi zůstane na starost, ale neexistuje způsob, jak bych to všechno mohl financovat z vlastní kapsy, bez přístupu k jejím prostředkům. A to prateta moc dobře věděla.“

„Co by se tedy stalo?“

„Stalo by se to, že bych musel propustit všechny personál, zavřít domy, snad tam ponechat správce, ale nikoho víc. Co se týče statků, netuším, co bych udržel v chodu, ale moc by toho nebylo. A pokud si myslíte, že můžu něco z panství prodat, abych udržel zbytek, to teta výslovně zakázala.“

„Aha.“ Odmlčela se, zjevně se to snažila strávit, pak řekla: „Takže abyste dal obživu všem lidem závislým na

panství vaší pratety – nyní vašem panství –, musíte se do prvního června oženit?“

Neobtěžoval se odpovědět, jen krátce přikývl.

Nespouštěla ho z očí, maličko se zamračila. „Nechal jste to na poslední chvíli, vidíte?“

V pohledu, který k ní vyslal, nebyla ani špetka trpělivosti. „Když mi prateta dala rok na nalezení nevěsty a uzavření sňatku, nepočítala s tím, k jakým změnám ve společenských vztazích došlo od dob jejího mládí. Za jejích časů se sňatky mezi smetánkou uzavíraly na materiálních základech, láska s tím neměla nic společného. Takže si myslela, že najít si vhodnou nevěstu je vlastně jen záležitost hledání a nabídky. Navíc nevzala v úvahu období smutku, které můj otec a děd považovali za nutné držet, ani měsíce, které zabralo uspořádání záležitostí kolem panství. I když je to ve Wiltshiru, nedaleko od sídla Glossupů, a já ho během let mnohokrát navštívil, neměl jsem tušení, že mi to chce tetu celé přenechat, a nevěděl jsem, jak takové panství řídit...“

Nevydržel už dál na místě, nedovedl skrývat rozčilení, prohrábl si vlasy a začal znovu přecházet sem tam. „Chápete, jaká je z toho teď potíže?“ Máchl rukou. „Celý měsíc jsem posuzoval vhodné kandidátky a Melinda Wentworthová mi připadala nejlepší – že by nejspíš přijala nabídku k sňatku bez lásky. Pokud vím, není zamilovaná do nikoho jiného. Je jí šestadvacet a jistě má strach, že zůstane na ocet. A je i rozumná. Takovou ženu si dovedu představit po svém boku, jak mi pomáhá udržovat panství. Dvořím se jí už víc než měsíc.“

Obrátil se a uvěznil její pohled. „Ale teď je to všechno pryč, zbytečně vynaložená snaha, všechno k ničemu.“ Rozhodil rukama. „Zbývají mi pouhé čtyři týdny,

během nichž mám najít a namluvit si vhodnou mladou dámu.“

Zastavil se před Henriettou a shlédl na ni. „Vina za tu bolestnou situaci, která může dramaticky a prudce ovlivnit živobytí spousty nevinných lidí, padá stejně tak na *vaše* jako na moje ramena.“

Henriettou projel mráz. Upírala pohled do jeho očí, planoucích vztekem, zasažených starostí. Jediné, co ze sebe dokázala vypravit, bylo: „Ach.“

Jeho sebeovládání se otřásl v základech. Nevěříc- ně na ni hleděl. „Ach? To je všechno, na co se zmůžete? *Ach?*“

Prudce se obrátil a poodešel od ní, zastavil se, zno- vu se otočil a vykročil zpět. „Ale ne – je to ještě *horší*.“ Skrznaskrz zděšený se před ní zastavil a shlížel na ni. „Zrovna jsem si uvědomil další věc. Všichni z nejvyšší společnosti, aspoň ti, kdo mají v rodině mladou dámu na vdávání, se teď dozvědí, že jste mě v té záležitosti s Melindou Wentworthovou vyhodnotila jako nevyho- vujícího. Shledala jste mě *nehodným*.“ Vjel si oběma ru- kama do vlasů, prohrábl si tmavé vlny, sevřel je rukama, odvrátil se od ní. „Bože! Co mám u všech čertů dělat? Jak si mám teď proboha najít ženu?“

Jeho otázky následovalo ticho.

„Pomůžu vám.“

Sama netušila, že to řekne, sklouzlo jí to ze rtů, aniž si to uvědomila. Čistě jako odezva na to, co slyšela, co viděla, co kdesi uvnitř věděla.

Zastavil se zády k ní. Následovalo pár okamžiků ml- čení, pak se pomalu ohlédl a podmračeně se na ni po- díval. „Co jste to řekla?“

Olízla si rty a prohlásila o něco rozhodněji: „Řekla jsem, že vám pomůžu.“

Zvolna se k ní obrátil. Zamračil se ještě víc. „Pokud to náhodou nevíte, říkají vám rozvracečka. Ničíte svazky, které neschvalujete, stejně jako jste to provedla se mnou a s Melindou.“

„Ne.“ Nadechla se a vyrovnaně pronesla: „Já jen říkám mladým dámám, které se chtějí dozvědět pravdu o svých případných snoubencích, všechno, co zjistím. Abyste věděli, kromě svazků, které rozvrátím, stejně tolik schválím. A navzdory tomu, co si kdo myslí, nejsou mezi těmi schválenými všechny jen z lásky.“ Vyrovnaně čelila jeho pohledu. „Ne všechny mladé dámy se touží vdát z lásky. V dnešní době je to samozřejmě většina, ale všechny přece jen ne.“

Zaváhala, studovala jeho oči, tvář. Nic moc neprozrazovaly, ale zdálo se jí, že zaznamenala záblesk naděje. To jí dodalo odvalu. „Nevěděla jsem o vaší situaci, ale teď už to vím... a můžu vám pomoci. Poradím vám, kdo by pro vás přicházel v úvahu. A když dámy z vysoké společnosti uvidí, že vám pomáhám, pochopí, že vám Melinda dala košem ne proto, jaký jste, ale spíš kvůli vlastním očekáváním, touhám a přáním. Jinými slovy, jestliže vás doporučím, ustanou všechny spekulace.“

Odmlčela se, naklonila hlavu a vyrovnaně si ho měřila, uvažovala. „Uznávám, že to bude náročné, najít vám vhodnou nevěstu za pouhé čtyři týdny. Ale s mou pomocí se vám to možná podaří.“

Teď zase on naklonil hlavu a hodnotil ji mírně přimhouřenýma očima. „To byste udělala?“

Napřímila se a odhodlaně přikývla. „Ano, udělala. Neomlouvám se, že jsem zničila vaše námluvy s Melindou, protože takový svazek by nefungoval. Ale Simonovi jste byl vždycky dobrý přítel. A vzhledem k vaší situaci,

a jak jste správně poukázal, k důsledkům mého zásahu, je pomoc s ženitbou to nejmenší, co mohu udělat.“

Díval se na ni, jako by se mu nechtělo věřit jejím slovům, jako by nevěděl, co odpovědět. Nakonec ze sebe vypravil: „Takže z rozvracečky se stane dohazovačka?“

Zvedla bradu. „Rozvracím jenom svazky, ve kterých by to neklapalo. Ale pokud se od toho dokážete oprostít a budeme-li spolupracovat, snad ten váš termín stihneme.“

Ještě chvíli četl v její tváři, pak pomalu přikývl. „Dobrá. Takže... kde začneme?“

Domluvili si setkání v Hyde Parku druhý den ráno.

Henrietta, hezky ustrojená ve vycházkových šatech z blankytného kepru, čekala kousek za Grosvenorskou branou, nedaleko domu svých rodičů na Upper Brook Street, když po Park Lane přikráčel James a prošel mezi pilíři brány.

Při pohledu na něj se jí sevřelo srdce a kolem hrudi, jako by se nevysvětlitelně stáhl jakýsi pás, který jí bránil volně dýchat. Bylo to tak evidentní, kolem nebyl nikdo jiný, nemohla si tedy namlouvat, že to nezpůsobil on. To ale nedávalo smysl.

Ovšem, jako vždycky byl oblečen dokonale, hotové ztělesnění elegantního džentlmena z nejvyšší společnosti, vlněný kabát měl precizně střižený, vesta s modrými a tlumeně stříbrnými proužky byla přímo studií nenápadné elegance a skvěle uvázaná kravata by jistě zahanbila nejednoho mladšího muže. Nicméně... ten slečinkovský zápal ji maličko rozladil. Pro boha živého, má přece už devětadvacet let, je moc stará na to, aby se nechala unést pohledem na muže. Přemáhala ty pocity, a když to nezabíralo, vyhnala je prostě z hlavy.

Zahlédl ji a vykročil k ní dlouhými kroky, ladně jako šelma. Došel k ní, usmál se a opětoval její zdvořilé pokývnutí. „Dobré ráno.“

„To jistě je. Myslela jsem si, že bychom si mohli sednout tam na lavičku.“ Ukázala slunečníkem na volné sezení, své vzpurné pocity držela pevně na uzdě. „Budeme tam stranou oblíbených míst, takže nás nikdo nebude rušit.“ Vydala se k lavičce a pokračovala: „Musím si udělat lepší představu o mladé dámě, jakou hledáte. A pak vymyslíme plán, jak ji najít.“

Kráčel vedle ní, mohutný, štíhlý a silný. „To druhé chápu, ale co se toho prvního týče, myslím, že si v nouzi nemůžu vybírat.“

„Nesmysl!“ Došla k lavičce, usadila se, až sukně zašustily, vzhlédla k němu a zamračila se. „Jste Glossup, nemůžete si vzít jen tak někoho.“

Výraz v jeho očích napovídal, že o tom není tak docela přesvědčen. „Nezapomeňte, že jsem v zoufalé situaci.“ Posadil se vedle ní a zahleděl se na pečlivě udržované trávníky.

„V zoufalé časové tísní, to ano, ale ne co se týče výběru.“

„Spolehnu se na váš úsudek. Takže kde začneme?“

Henrietta se odmlčela, uvažovala. Půlku noci si lámala hlavu, proč se mu nabídla pomoci, co ji k tomu vlastně přimělo. Ano, cítila se zavázaná vzhledem k jeho obtížné situaci, kterou vyvolal její zásah, byť naprosto ospravedlnitelný. Ano, James byl Simonův nejlepší přítel, a i proto cítila tu povinnost, ale nakonec usoudila, že ji k tomu dovedl především pocit viny. Špatně Glossupa odhadla, sama před sebou ho podcenila. Nepoznala v něm čestného člověka, byť coby Cynsterová považovala čest za ryzí vlastnost, které si cení nejenom muži, ale i ženy, mají-li jen kousek rozumu.

A přitom bylo zřejmé, že jeho zoufalství pramení z oddanosti lidem, které tak nečekaně dostal na starost. Nemusel na sebe to břemeno vzít, a přece to udělal, jistě ho ani nenapadlo se toho závazku zbavit. I bez pratetina panství byl dost bohatý, mohl si to dovolit, ale neudělal to. Nedovedla si představit úctyhodnější jednání.

Dosud si nebyla úplně jistá svými pohnutkami, pocit viny v nich ale rozhodně převažoval.

Uvelebila se na lavičce pohodlněji a pobídla ho: „Povězte mi, jaké vlastnosti si nepřejete, a naopak, co u své nevěsty vyloženě žádáte.“

Chvilí přemýšlel, upíral pohled na stromy a trávníky. „Žádné potřeštěné fimfárum, žádnou husičku. A pokud možno ne příliš mladou dívku. Nezáleží na tom, jestli bude mít věno, nebo ne, ale jak jste poznamenala, měla by být z dobré rodiny, nejlépe z nejvyšší společnosti. Uvítal bych, kdyby uměla jezdit na koni, ale naprosto nutně musí být společenská.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Co dál?“

Henrietta se pousmála. „Vynechal jste to, že by měla být aspoň trochu hezká, pokud ne přímo prvotřídní krasavice.“

„Ano – ale to víte sama.“ Věnoval jí pohled zpod těžkých víček. „Znáte mě přece dobře.“

Cosi zahučela. „Typy, jako jste vy, znám dobře, to je pravda.“ V duchu si probírala jeho odpověď. „Dáváte přednost nějakému fyzickému vzhledu? Raději blondýnku než tmavovlásku, vysokou než malou a podobně?“

Dlouhé tmavé vlasy, nadprůměrně vysokou, něžné modré oči – něco jako vy, spolkl James instinktivní odpověď a místo toho řekl: „Ve vší upřímnosti, zajímá mě spíš obsah než obal, spíš to, co je uvnitř, než vnější vzhled.“ Podíval se na ni. „Za daných okolností je důležitější, abych